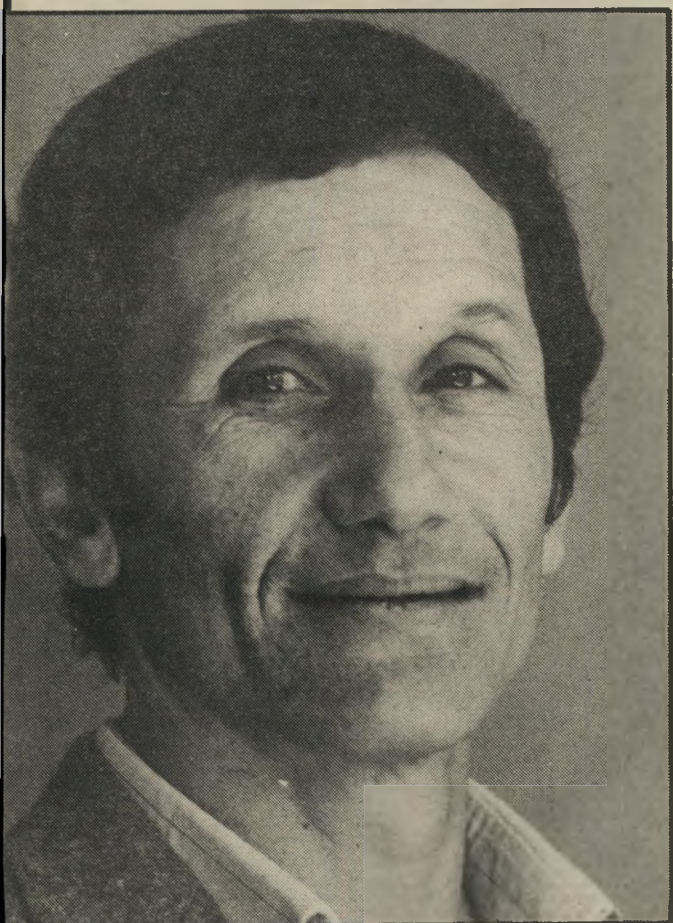

שופט אריה אבנארי
שגגה מן הקולמוס

**גם אילו רצה בכך, לא יכול
השופט לתקן את הטעות המזוזה
— כי אסור גם לו לשנות פסקי דין**

נאשם משה פרין
הם דרשו 100 אלף לירות

**השופט כתב בפסקי הדין כי הנאשמים לא טרחו
להביא עדי הגנה חשוב, ועל כן הרשיע אותם.
אולם בפרוטוקול של בית המשפט נמצאת עדותו
של העד הזה עצמו על פני 16 עמודים שלמים!**

העד שנשכח

כאשר נסע במכוניתו בכאריי עקב, שם הוא מתגורר. דויד קטן דרש ממנו כי יחזיר לו סכום כסף שהיה חייב לו. בגלל חתיכת זהב שמסר לו לשם עשית צמיד לשעון.
לדברי כתבי האישום הובילו שלוש שתי הנאשמים, יחד עם דויד נגרין, שני שב במכונית, את הצורך לביתו של נגרין ברמלה. עשו לו שם "משפט של העולם התחתון" ובאיומים דרשו ממנו לחתום על מסמך. בו הודה כי הוא חייב לדויד קטן סכום של 100 אלף לירות. הוא סרב לחתום, אך הם איימו כי יכן אותו אם לא יחתום. לבסוף חתם הצורך על מסמך בו הודה כי הוא חייב 100 אלף לירות והתחייב להחזיר סכום זה תוך שבוע. הוא העביר את מכונית השברולט שלו כערבון לתשלום החוב ומסר לדויד קטן את הזכות למכור את המכונית אם לא יעמוד בהתחייבותו לתשלום החוב.

שלום. נגרין היה עד ההגנה האחרון במשפט.
כתאריך 13.9.84 נסתים המשפט, כאשר הסניגור אמיר הגיש את סיכומיו בכתב וביום 24.11.84 הקריא השופט את הכרעת הדין בפני הנאשמים. רק אחרי שעיינו הסניגורים חזר ועיין

בזה מטעם ההגנה אומר דרשני ואין מנוס מלקבוע כי אין עד זה מסוגל לסייע להגנתם של הנאשמים. שאם לא כן היתה הסניגוריה גורמת להבי אתו כעד מטעם ההגנה.
בסופה של הכרעת הדין, ובהסתייך גם על איחופעתו של דויד נגרין

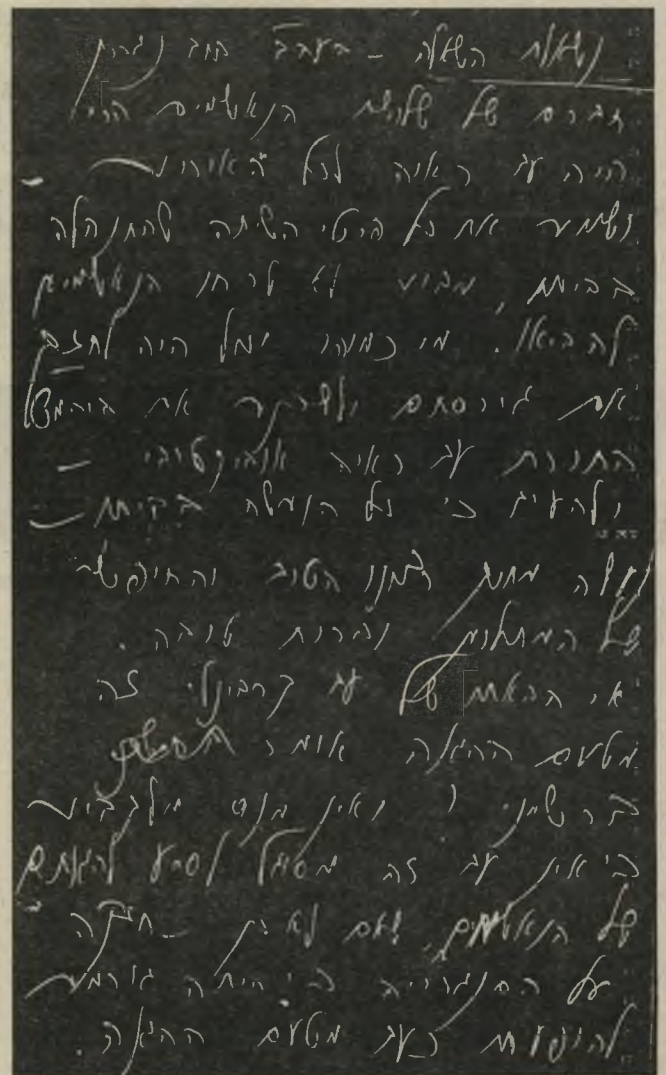
בעקבות חתימת ההסכם הזה הגיע הצורך כועס ונרגש למישטרה והתלונן על המעשה. נפתח תיק. והשלושה נחקרו והוגש נגדם כתבי אישום חמור לבית המשפט המחוזי בתל-אביב.

סימוני עט זרחני

כאשר הגיע סוף סוף מועד התיק להידון, התחרט המתלונן על כל העניין ושלח מכתבים ליועץ המשפטי ולבית המשפט. כי הוא מבקש לבטל את התיק וכי הוא חוזר בו מתלונתו. כאשר העיד בבית המשפט לא התרשם השופט אבנארי לטובה מעדותו. אך אחרי ששמע את כל העדים, החליט השופט בכל זאת להרשיע את הנאשמים. הפיסקה היחידה המפתיעה בהכרעת הדין היא זו המדברת על הסרתו של העד נגרין.
קשה להבין מה גרם לשופט לשכוח לחלוטין עדות ארוכה הנמצאת ברפי הפרוטוקול. מה גם שעל העדות המקורית, בתיק בית המשפט, נמצאים סימוני עט זרחני, כפי שמסמנים עורכי כידון ושופטים. את הסימונים הללו יכול היה לעשות רק השופט. כאשר התיק היה אצלו לשם כתיבת פסקי הדין.

ברור כי הסניגורים יעזרו על הכרעת הדין ויסתמכו על הפרוטוקול הנמצא בתיק.

מכיוון שלשופטים אסור להתראיין, אי אפשר היה לקבל את תגובתו של השופט אבנארי לשגגה שיצאה מקולמוסו.
אילנה אלון

הקטוע בפסקי הדין
לטעות. זה אנושי

בכתוב הסכימו להאמין למראה עיניהם כי השופט אמנם שכח מכל וכל את הופעתו של העד נגרין.

כעד הגנה מרשיע השופט את כל שלושת הנאשמים.

להאמין למראה עיניים

אחרי ששופט מסיים את כתיבת הכרעת הדין, חותם עליה וקם ממקומו שוב אין הוא יכול להוסיף או לגרוע או לתקן את פסקי הדין. כל מה שנכתב נשאר כך. עד לתיקונו בידי בית המשפט גבוה יותר.

העיקין בכל הסיפור הוא כי דויד נגרין הופיע במשפט כעד מטעם ההגנה! הוא העיד על פני 16 דפי פרוטוקול מודפסים. ותמך בגירסתם של שלושת הנאשמים. דויד נגרין הודיע בבית המשפט ביום 24.5.84 ונחזק קר עליידי עורכי הדין ציון אמיר שהודיע מין אותו כעדי הגנה. אחר כך נחקר גם עליידי הסניגור השני, נתן וייס, ולבסוף אף נחקר עליידי התובעת, דר. דרורה פלפל, שמונתה מאו לשופטת

שברולט כערבון

משפט עצמו אינו מעניין וכמיוחד. שלושת הנאשמים הואשמו מו עליידי התובע לודווג פלס כי בשנת 1980 עצרו את הצורך שלמה אייט.